

Sygn. I C 343/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Beata Kopania
Protokolant:	sekretarz sądowy Anna Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2018 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w G.

przeciwko M. U.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. U. na rzecz powoda (...) z siedzibą w G. kwotę 173.959,25 zł (sto siedemdziesiąt trzy tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dziewięć złotych 25/100) wraz z:

- ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 156.639,09 zł od dnia 02.04.2016 r. do dnia zapłaty;

- ustawowymi odsetkami od kwoty 17.320,16 zł od dnia 12.05.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.093,40 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje ściągnąć od pozwanego M. U. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w S. kwotę 8.375,62 zł tytułem wydatków sądowych poniesionych przez Skarb Państwa;

5. nakazuje ściągnąć od powoda (...)

z siedzibą w G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego

w S. kwotę 1.838,55 zł tytułem wydatków sądowych poniesionych przez Skarb Państwa.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt IC 343/15

UZASADNIENIE

Powód, (...) w G., wniósł przeciwko pozwanemu, M. U. pozew z żądaniem zapłaty kwoty 212.164,29 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 156.970,97 zł. od dnia 13 grudnia 2013r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 55.193,32 zł. od dnia 12 maja 2015r. do dnia zapłaty. Zażądał także zasądzenia od pozwanego na swą rzecz kosztów procesu.

Na uzasadnienie wskazał, iż pozwany w dniu 29 kwietnia 2010r. zawarł umowę o kredyt gotówkowy z (...) w W.. Pierwotny kapitał umowny wynosił 200.000 zł., a umowny okres spłaty - 71 miesięcy. Pomimo precyzyjnie określonych warunków, pozwany nie zaspokoił wszystkich należności, przez co roszczenie stało się wymagalne dnia 13 lipca 2012r. wskutek rozwiązania umowy przez wierzyciela. Nadto podał, że w dniu 9 grudnia 2013r. pierwotny wierzyciel dokonał przelewu przysługującej mu wobec pozwanego wierzytelności na rzecz powoda. Zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 k.c., tym samym powód uzyskał legitymację procesową czynną do wystąpienia z żądaniem opisanym w pozwie. Podniósł jednocześnie, że na żadaną kwotę składa się kwota 156.970,97 zł. tytułem kapitału oraz kwota 55.193,32 zł. tytułem odsetek za opóźnienie (karnych) naliczonych przez pierwotnego wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału do dnia dokonania cesji wierzytelności.

Za pozwanego, M. U. - nieznanego z miejsca pobytu, działał kurator, ustanowiony w trybie art. 143 k.p.c. na wniosek powoda, który wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Wniósł również o przyznanie kuratorowi należnego wynagrodzenia.

Zakwestionował żądanie tak co do zasady, jak i wysokości. Podniósł, iż pozwany nie zawierał umowy opisanej w pozwie, a widniejący na umowie podpis nie pochodzi od pozwanego. Nadto podał, że wysokość zobowiązania nie została prawidłowo wyliczona oraz nie uwzględnia wszystkich wpłat dokonanych przez pozwanego. Dodatkowo podniósł, że błędnie zostały wyliczone umowne odsetki, których wysokość przekroczyła odsetki maksymalne. Zarzucił bowiem, iż powód naliczał odsetki karne na podstawie § 12 ust. 1- 3 umowy kredytu, z którego wynika, że stopa odsetek może ulec zmianie w razie zmiany stóp procentowych, stopy rezerwy, czy zmiany na rynku pieniężnym. Takie postanowienia należy uznać za sprzeczne z dobrymi obyczajami, bowiem uprawniają bank do podjęcia dowolnej decyzji co do zmiany oprocentowania. Dlatego też podał, że powyższe zapisy jako abuzywne, nie wiążą pozwanego, co oznacza, iż powód uprawniony jest do naliczania odsetek zgodnie z § 5 ust. 1- 7 umowy, nie jest zaś odsetek karnych. Takie same zarzuty podniósł w zakresie wysokości marży. Pozwany zakwestionował również, by doszło do skutecznego rozwiązania umowy kredytu nr (...). Podniósł też zarzut braku legitymacji procesowej czynnej, wskazując, że dochodzona wierzytelność nie została skutecznie przeniesiona na powoda. Nadto podniósł zarzut przedawnienia całego dochodzonego roszczenia, bądź przynajmniej tych rat kredytu, których płatność miała nastąpić do maja 2012r., czyli 3 lata przed datą wniesienia pozwu.

W odpowiedzi na powyższe, powód wskazał, że podniesione zarzuty są ogólnikowe i dowolne oraz sprzeczne z zasadą podejmowania czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, wyrażoną w art. 3 k.p.c. Stosowanie ogólnego zaprzeczenia, co nastąpiło w stanowisku procesowym kuratora pozwanego, stanowi, zdaniem powoda oczywiste naruszenie powołanego wyżej przepisu. Podkreślił, że jeśli pozwany kwestionuje wysokość dochodzonego roszczenia, to winien przedstawić dowody wskazujące na zasadność podnoszonych twierdzeń. Podał również, że wysokość roszczenia nie była kwestionowana przez pozwanego na etapie prowadzonego postępowania egzekucyjnego przez poprzedniego wierzyciela. Zatem podnoszone zarzuty uznać należy, zdaniem powoda, za całkowicie chybione.

Sąd ustalił:

W dniu 29 kwietnia 2010r. pozwany zawarł z (...) w W. umowę nr (...) kredyt (...). Bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 200.000 zł. na okres kredytowania wynoszący 71 miesięcy.

Ustalono, że kapitał będzie spłacany przez kredytobiorcę w 71 ratach miesięcznych równych, a odsetki będą spłacane w ratach miesięcznych w wysokości i terminach ustalonych w planie spłaty kapitału i odsetek, zwanym „planem spłaty”. Kredytobiorca zobowiązał się również do zapewnienia środków pieniężnych na spłatę kapitału i odsetek na rachunku w terminach ustalonych w planie spłaty.

Ustalono, że wpłaty dokonywane przez kredytobiorcę z tytułu spłaty kredytu będą zaliczane przez (...) na spłatę zadłużenia w następującej kolejności: składka ubezpieczeniowa, określone w umowie koszty (...) prowizje i opłaty, odsetki od zadłużenia przeterminowanego, odsetki zapadłe (zaległe), zadłużenie przeterminowane z tytułu skapitalizowanych odsetek, zadłużenie przeterminowane z tytułu kredytu, odsetki bieżące, zadłużenie z tytułu skapitalizowanych odsetek, zadłużenie z tytułu kredytu.

Kredytobiorca zobowiązał się również do zapłaty miesięcznej składki ubezpieczeniowej w wysokości 500 zł. z tytułu przystąpienia do ubezpieczenia.

W umowie wskazano, że (...) może wypowiedzieć umowę w części dotyczącej spłaty kapitału m.in. w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, co najmniej przez dwa okresy płatności, a termin wypowiedzenia wynosi 30 dni.

Pozwany złożył w dniu 29 kwietnia 2010r. oświadczenie o dobrowolnym poddaniu się egzekucji.

Dowód: umowa kredytu z dnia 29 kwietnia 2010r., k. 18 – 23, harmonogram spłaty, k. 25 – 28, tabela prowizji, k. 29-30, oświadczenie pozwanego z dnia 29 kwietnia 2010r., k. 24, dokumentacja kredytowa, k. 33 – 35.

Do stycznia 2012r. pozwany uiszczał raty kredytu, choć nieregularnie. Po tym czasie nie dokonał żadnej wpłaty.

Dowód: pismo (...)w w.z dnia 15 lipca 2016r., k. 173 – 173v.

W dniu 29 listopada 2012r. (...) w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym stwierdził, że pozwany jest dłużnikiem banku z tytułu umowy nr (...) kredyt (...) z dnia 29 kwietnia 2010r na kwotę 156.970,97 zł. z tytułu kapitału, kwoty 25.495,15 zł. z tytułu odsetek za okres od 3 maja 2012r. do 28 listopada 2012r., kwoty 100 zł. z tytułu prowizji i opłat, kwoty 101 zł. z tytułu poniesionych przez (...)kosztów związanych z wystawieniem niniejszego bankowego tytułu egzekucyjnego oraz kwoty 3.500 zł. tytułem składki ubezpieczeniowej.

Powyższemu tytułowi egzekucyjnemu Sąd Rejonowy w S.w dniu 27 grudnia 2012r. nadał klauzulę wykonalności (sygn. akt (...)).

W oparciu o powyższy tytuł wykonawczy (...) w W. prowadził egzekucję przeciwko pozwanemu w sprawie (...). Sprawa egzekucyjna została umorzona na podstawie art. 825 k.p.c. W toku postępowania egzekucyjnego (...) pozwany nie dokonał żadnych wpłat na poczet zaległości.

Dowód: bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 29 listopada 2012r., k. 36, postanowienie Sądu Rejonowego w S.z dnia 27 grudnia 2012r., k. 37 – 38, wniosek wierzyciela z dnia 20 grudnia 2013r., k. 40, pismo komornika sądowego działającego przy Sądzie Rejonowym, w G. K. P. z dnia 8 czerwca 2016r., k. 165.

W dniu 9 grudnia 2013r. (...)w W. dokonał cesji wierzytelności wynikającej w umowy nr (...) kredyt (...), przysługującej wobec pozwanego na rzecz (...) w G..

Dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 9 grudnia 2013r., k. 50 – 57, aneks nr (...) do umowy sprzedaży z dnia 9 grudnia 2013r. wraz z załącznikiem, k. 58 – 63.

Czytelny podpis o treści „U. M.” znajdujący się w pozycję „podpis/y Kredytobiorcy/ów” na rewersie karty 3 umowy nr (...) kredyt (...) z dnia 29 kwietnia 2010r., zawartej pomiędzy (...) a osobą posługującą się danymi personalnymi M. U. oraz nieczytelne podpisy w formie paraf znajdujące się na awersach i rewersach kart 1- 2 oraz na awersie karty 3 umowy jw. nakreślił własnoręcznie M. U..

Dowód: pisemna opinia sądowa z zakresu badania dokumentów B. M., k. 226- 248.

Zadłużenie pozwanego z tytułu umowy kredytu z dnia 29 kwietnia 2010r. co do kapitału wynosi 156.970.97 zł., zaś w zakresie odsetek umownych za okres od lipca 2012r. do grudnia 2013r. - 17.320,16 zł.

Dowód: częściowo pisemna opinia sądowa z zakresu księgowości, J. N., 330 – 350, plan spłaty 25 – 28.

Sąd zważył:

Powództwo jest zasadne w części.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o dokumenty przedstawione przez powoda, mając na uwadze, iż pozwany nie zakwestionował skutecznie ich autentyczności oraz w oparciu o opinię sądową biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, B. M. i opinię biegłej sądowej z zakresu księgowości, J. N., uznając je za pełne i rzetelne.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu, iż M. U. nie zawarł z (...)w W. umowy nr (...) kredyt (...), stwierdzić należy, że jest on chybiony.

Z opinii sądowego biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, B. M., wynika bowiem wprost, że podpis pod umową z dnia 29 kwietnia 2010r. pochodzi od pozwanego. Wnioski zawarte w opinii są zaś stanowcze i kategoryczne.

Wprawdzie kurator pozwanego złożył zarzuty do tej opinii, podając, że jest lakoniczna, co uniemożliwia prawidłową weryfikację przedstawionych w niej wniosków oraz, że brak w opinii danych wyjaśniających, jakie cechy podpisów świadczą o tym, że podpisy zostały nakreślone przez tę samą osobę, to jednak nie odniosły one skutku oczekiwanego przez stronę pozwaną. Biegły sądowy, ustosunkowując się bowiem do powyższego wskazał, że oparł swe wnioskowanie na powszechnie uznanej metodzie graficzno – porównawczej, na którą składa się pięć odstawowych – wymienionych w sprawozdaniu zespołu cech. Podał także, że do opinii załączył tablicę poglądową, w której zestawił badane pismo z podpisami pozwanego, co dodatkowo obrazuje wnioskowanie biegłego. W konsekwencji powyższego, sąd uznał, że wnioski zawarte w opinii są oparte na logicznym wnioskowaniu, którego przebieg zobrazowany jest w treści opinii, a stawiane zarzuty nie pozbawiały jej cech wiarygodności.

Nadto, kurator pozwanego, po upływie terminu określonego przez sąd do wniesienia ewentualnych zarzutów, wniósł o wydanie opinii uzupełniającej, po uprzednim zobowiązaniu W. U. do przedłożenia wszystkich posiadanych przez nią dokumentów zawierających własnoręczny podpis oraz parafy M. U.. Wniosek powyższy sąd uznał za spóźniony. Nadto sąd nie przychylił się do tego wniosku również dlatego, że nie miałby pewności, że przedłożone dokumenty rzeczywiście opatrzone byłyby własnoręcznym podpisem pozwanego. jako spóźniony sąd uznał również wniosek, by zwrócić się do Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. o deklaracje podatkowe pozwanego. Za takim stanowiskiem przemawiało również stanowisko biegłego sądowego, B. M., który podał, iż jego opinia jest kategoryczna i ostateczna, przez co bezprzedmiotowe byłoby pozyskiwanie dalszego materiału porównawczego.

W konsekwencji powyższego, sąd, dając w całości wiarę opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, o czym była mowa wyżej, uznał, że nieprawdziwe są twierdzenia, że pozwany nie zawarł/nie podpisał umowy o kredyt z dnia 29 kwietnia 2010r. z (...) w W..

W zakresie zarzutu strony pozwanej, iż sporna umowa nie została wypowiedziana, sąd przyjął, że strona powodowa rzeczywiście nie wykazała (nie udowodniła), by umowa ta została wypowiedziana. Sąd, w oparciu o informacje pochodzące od (...)w W. z dnia 15 lipca 2016r. (k. 173 – 173v), ustalił wprawdzie, że od lutego 2012r. pozwany nie uiścił żadnej wpłaty na rzecz kredytu, a wcześniejsze wpłaty były dokonywane z nieregularnie, to jednak brak było materiału dowodowego, w tym w szczególności oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy kredytu, które pozwoliłyby na konstatację, że doszło do rozwiązania spornej umowy właśnie wskutek jej wypowiedzenia przez bank.

Zatem zobowiązanie pozwanego z tytułu umowy kredytu z dnia 29 kwietnia 2010r. należało ustalić tak, jakby umowa ta nie została rozwiązana przed upływem okresu, na jaki została zawarta, lecz wygasła wskutek upływu terminu, na który została zawarta. Okoliczność ta miała bezpośredni wpływ na wynik sporu, o czym niżej.

Nieuzasadniony jest natomiast zarzut pozwanego, że wysokość zobowiązania pozwanego z tytułu spłaty kredytu przedstawione przez powoda nie uwzględnia wpłat pozwanego. Wpłaty te zostały przedstawione w piśmie (...)w W. z dnia 15 lipca 2016t. (k. 173 – 173v) i po analizie dokonanej przez biegłą sądową z zakresu księgowości, J. N. wynika, że zadłużenie pozwanego z tytułu kapitału jest takie, jak powód wskazał w pozwie, tj. 156.970,97 zł. Zatem, pozwany ujął prawidłowo wpłaty dokonywane przez pozwanego na poczet umowy kredytu z dnia 29 kwietnia 2010r. Kwestia wysokości odsetek opisanych w pozwie jest inna z racji uznania przez sąd, iż powód nie wykazał, iż doszło do skutecznego wypowiedzenia powyższej umowy, co ma bezpośredni wpływ na wysokość zadłużenia pozwanego.

W zakresie zarzutu, iż w umowie z dnia 29 kwietnia 2010r. zawarte są klauzule abuzywne, stwierdzić należy, iż zarzut ten również nie przyniósł efektu oczekiwanego przez stronę pozwaną.

Zgodnie z treścią art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne), i nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Kontrola incydentalna służy zbadaniu treści postanowień konkretnej umowy, a w sytuacji, gdy przy jej zawieraniu posłużono się wzorcem umowy, obejmuje także postanowienia tego wzorca. Jest ona przeprowadzana w każdym postępowaniu sądowym, w którym strona powołuje się na fakt inkorporowania do treści umowy niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c. i może prowadzić do uznania konkretnego zapisu umowy za nieważny i nie wiążący dla jej stron (tak Sąd Apelacyjny w W.w wyroku z dnia 13 marca 2017 roku, (...), Lex nr (...)).

Punktem odniesienia dla oceny, czy dane postanowienie rażąco narusza interesy konsumenta, powinien być przede wszystkim rozkład praw i obowiązków zawarty w przepisach dyspozytywnych, w razie ich braku ogólne zasady i wartościowania prawa umów, w szczególności umów zobowiązujących, natura poszczególnych nazwanych stosunków umownych albo ich podtypów, a także zwyczajowo ukształtowanych typów i podtypów empirycznych oraz zgodność postanowienia z celami, którym umowa ma służyć (tak Sąd Apelacyjny w B.w wyroku z dnia 8 marca 2018 roku, (...), Lex nr (...)).

Należy wskazać, że o indywidualnie uzgodnionym postanowieniu można mówić wyłącznie wtedy, gdy w istocie dane postanowienie powstało poprzez wspólne uzgodnienie jego treści przez konsumenta i przedsiębiorcę, lub też zostało w zasadzie narzucone przedsiębiorcy przez konsumenta (tak Sąd Apelacyjny w B.w wyroku z dnia 20 grudnia 2017 roku, (...), Lex nr (...)).

W niniejszej sprawie brak jest materiału dowodowego, w tym w szczególności dowodu z przesłuchania stron, który pozwoliłby wniosek, iż zapisy dotyczące kwestionowanego § 12 umowy oraz zapisy dotyczące marży nie były indywidualnie uzgodnione. Nadto wysokość odsetek umownych z § 12 umowy była przedmiotem wyliczeń dokonanych przez biegłą sądową z zakresu księgowości, J. N.. Ich wysokość nie była opisana jako ta, która przekroczyła wysokość odsetek maksymalnych. Zatem brak jest podstaw do przyjęcia, by zapisy dotyczące wysokości odsetek opisanych w § 12 umowy oraz zapisy dotyczące wysokości marży określały prawa i obowiązki pozwanego w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a także, by rażąco naruszały jego interesy.

Odnośnie podniesionego zarzutu przedawnienia, wskazać należy, iż pozostał on bez wpływu na wynik procesu.

Sąd w całości podzielił rozważenia powoda w zakresie wymagalności roszczeń związanych z umową kredytu. Wskazać należy, iż przepis art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe określa elementy istotne umowy kredytu. Wykładnia tego przepisu wskazuje, że roszczenie banku nie ma charakteru roszczenia okresowego. Kontrahent otrzymuje od banku do dyspozycji określoną kwotę pieniędzy i zobowiązany jest do zwrotu określonej kwoty do określonego dnia. Tymczasem świadczenie okresowe to świadczenie pieniężne lub rzeczy oznaczonych co do gatunku, cyklicznie powtarzające się w regularnych odstępach czasu jako osobne przedmioty świadczenia. Termin wymagalności roszczenia o zwrot kwoty kapitału należy zatem wiązać z upływem okresu, na jaki strony umówiły się co

do spłaty kredytu. Roszczenie jest jednak również w całości wymagalne po skutecznym upływie okresu wypowiedzenia, lecz taka sytuacja nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Sam powód podniósł, że skoro nie dysponuje on dowodem potwierdzającym wypowiedzenie umowy, to z ostrożności procesowej podnosi, iż cały niespłacony kapitał umowny w kwocie 156.970,97 zł. jest wymagalny najpóźniej z dniem 2 kwietnia 2017r. (tu omyłka pisarska powoda, zdaniem sądu – winno być 02.04.2016r.).

Sąd podzielać powyższe, uznał, że roszczenie powoda odnoszące się do kwoty kapitału 156.970,97 zł stało się wymagalne z dniem 2 kwietnia 2016r., tj. po upływie okresu, na jaki strony umówiły się w umowie z dnia 29 kwietnia 2010r. w zakresie korzystania przez pozwanego z kapitału. Wobec tego, że pozew został wniesiony w dniu 12 maja 2015r. podniesiony zarzut przedawnienia nie mógł odnieść skutku.

Odnosząc zarzut przedawnienia do odsetek, podkreślania wymaga, że w twierdzeń zawartych w pozwie wynika, że powód domaga się odsetek umownych za okres od 13 lipca 2012r. do 9 grudnia 2013r. Zatem zarzut przedawnienia odnoszący się do roszczeń wymagalnych przed majem 2012r. pozostawał bez wpływu na wynik procesu.

Ostatecznie, sąd uznał, że roszczenie mające swe źródło o umowie z dnia 29 kwietnia 2010r. jest zasadne co do kwoty kapitału w wysokości 156.970,97 zł. oraz w zakresie odsetek umownych za okres od lipca 2012r. do grudnia 2013r. w kwocie 17.320,16 zł.

Kwota kapitału została poddana sprawdzeniu przez biegłą sądową z zakresu księgowości, J. N., która w swej opinii podała, że jest to prawidłowo wyliczona kotwa. Natomiast w zakresie odsetek umownych sąd samodzielnie zliczył ich wartość/ sumę, mając na uwadze plan spłaty stanowiący załącznik do umowy kredytu, a nadto opisane na str. 16 i 17 pisemnej opinii z zakresu księgowości.

W ocenie sądu, powód przedstawił dokumenty świadczące, iż posiada legitymację procesową czynną do dochodzenia powyższej należności. Za wystarczające sąd uznał umowę cesji wierzytelności z dnia 9 grudnia 2013r. (k. 50) – 57), aneks nr (...) do umowy sprzedaży z dnia 9 grudnia 2013r. wraz z załącznikiem, w którym ujęta jest wierzytelność wobec pozwanego (k. 58 – 63). Wskazać należy, że art. 509 k.c. nie wymaga zgody dłużnika na dokonanie cesji.

Mając na uwadze powyższe, sąd na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 69 Prawo bankowego, orzekł jak w sentencji.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481 k.c., przy czym wymagalność kapitału nastąpiła z dniem 2 kwietnia 2016r., o czym była mowa wyżej, zaś wymagalność skapitalizowanych odsetek z dniem wniesienia pozwu.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 par 1 i par 3 k.p.c. w zw. z par 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2012r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t. jedn.Dz. U. z 2013r. poz. 490 z późn. zm.), obowiązującego na moment wniesienia pozwu, mając na uwadze, że powód wygrał niniejszy spór w 82 %. Na koszty powoda złożyła się opłata od pozwu w wysokości 2.653 zł., wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w kwocie 7.200 zł. oraz opłata od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

O nieuiszczonych kosztach sądowych sąd orzekł na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz. U. z 2014r., poz. 1025 z późn. zm.). Na koszty te złożyło się wynagrodzenie biegłych sądowych (1.182,89 zł. plus 1.831,28 zł., a także wynagrodzenie kuratora działającego za pozwanego w kwocie 7.200 zł., ustalone w oparciu o par 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. 2013.1476), stosownie do zakresu przegranej każdej ze stron, tj. 18 % powód, 82 % - pozwany.

Na oryginale właściwy podpis.